

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 59/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca podniósł w swojej apelacji następujące zarzuty:</p> <p>1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, dokonania jej w sposób wybiórczy, zupełnie dowolny, w oderwaniu od zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie uwzględniając przy tym okoliczności,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

które w znaczny sposób mogą wpływać na wiarygodność przeprowadzonych dowodów, co przejawia się w:

- przyjęciu, że w trakcie zdarzenia z dnia (...) r. oskarżonemu S. R. towarzyszył zamiar zabicia P. D., jego zachowanie było ukierunkowane i zdeterminowane na pozbawienie jej życia w sytuacji, gdy prawidłowo ocenione dowody wskazują, iż taki zamiar oskarżonemu nie towarzyszył,
- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień S. R. w sytuacji, gdy obiektywne, stwierdzone dowodami okoliczności zdarzenia z dnia (...) r. wskazują, że wersja zdarzenia przedstawiona przez niego w wyjaśnieniach jest bliższa dowodom

zgromadzonym
w sprawie, niż ta
forsowana przez
Sąd Okręgowy
w uzasadnieniu
wyroku,

- przyjęciu, że w trakcie zajścia oskarżony posługiwał się trzema nożami, a obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonej powstały wskutek użycia noża o długości (...)cm z czarną rękojeścią podczas, gdy taki nóż w ogóle w niniejszej sprawie nie występuje,
- nie dążeniu do wyjaśnienia jaki wpływ na przebieg zdarzenia z dnia (...) r. miał stan fizyczny i psychiczny oskarżonego, w jakim znajdował się tego dnia oraz na ile zdarzenie to było rzeczywiście wynikiem chęci zrobienia krzywdy pokrzywdzonej, a na ile efektem ponadprzeciętnej skłonności oskarżonego do reagowania

agresją, co stwierdzono w opinii sądowo-psychiatrycznej i na ile S. R. był w stanie nad tą agresją zapanować,

- nie dążeniu do wyjaśnienia dlaczego, jeżeli według biegłego lekarza J. O. oskarżony działał z siłą wystarczającą do przebicia powłok klatki piersiowej, czyli skóry tkanki podskórnej i ewentualnie mięśni powierzchniowych, ostatecznie tego nie zrobił, a obrażenia jakich doznała pokrzywdzona są jedynie ranami powierzchownymi, skórnymi,
- nadaniu opinii biegłej M. S. z dnia (...)r. przymiotu kompletnej i przydatnej dla poczynienia kompletnych ustaleń w zakresie oceny wiarygodności pokrzywdzonej w sytuacji, gdy opinia ta nie została

poprzedzona
badaniem
psychologicznym
pokrzywdzonej,
które można
było
przeprowadzić,
a biegła nie
posiada
żadnych
kompetencji w
zakresie oceny
wiarygodności
osoby
borykającej się
z problemami
psychicznymi i
poważnym
uzależnieniem,
albowiem nie
jest specjalistą
z dziedziny
psychologii
uzależnień,

- przyjęciu za
wiarygodne
zeznań
pokrzywdzonej
jedynie z
postępowania
przygotowawczego
pomimo tego,
że składając
te zeznania
znajdowała się
w krytycznym
momencie
swojego życia,
w fatalnej
kondycji
psychicznej, nie
panowała nad
swoim
uzależnieniem,
a zeznając przed
Sądem była
osobą, które z
tego
uzależnienia się

wyzwoliła, ma trzeźwy osąd i wypowiada się w sposób jasny, klarowny, zrozumiały i logiczny,

- pominięciu przy analizie zapisów komunikatora WhatsApp wiadomości wysłanych do oskarżonego przez pokrzywdzoną pomimo tego, że wbrew opisowi zawartemu w uzasadnieniu, pokrzywdzona nie pozostawała głucha na konwersacje z oskarżonym, co wynika z wydruków tych wiadomości znajdujących się w aktach sprawy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na stwierdzeniu, że:

- podczas zajścia między oskarżonym, a pokrzywdzoną w dniu (...) r. S. R. usiłował zabić P. D.,

- w okresie od (...)r. do (...) r. S. R. nękał P. D.

	<p>poprzez wysłanie do niej wiadomości za pośrednictwem komunikatora WhatsApp, na które pokrzywdzona nie reagowała i których sobie nie życzyła i co wzbudziło u niej uzasadnione poczucie zagrożenia,</p> <p>- S. R. groził oskarżonej, co wzbudziło u niej uzasadnione obawy spełnienia gróźb.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie należy zauważyć, że obrońca miał rację tylko w jednej i to marginalnej kwestii. Doszło do pomyłki w opisie czynu, a dotyczącej całkowitej długości noża, którym do usiłowania zabójstwa posłużył się S. R.. Słusznie Sąd I instancji wskazał, że oskarżony w dniu zdarzenia posługiwał się trzema nożami. Pierwszy nóż był mały i służył do smarowania masła. Tym nożem oskarżony chciał „ciąć się po szyi”,</p>			

ale był on tępy i nie
sobie nim nie zrobił.
Oskarżony wziął z
kuchni drugi nóż.
Był to nóż o czarnej
rękojeści, o długości
całkowitej (...) cm, w
tym długości ostrza
(...) cm, który służył
do krojenia chleba.
To właśnie tym
nożem S. R. zadawał
ciosy pokrzywdzonej
P. D.. Ostrze tego też
noża, po jednym z
ciosów, wygięło się.
Wówczas oskarżony
nóż ten pozostawił
na podłodze koło
łóżka. Udał się do
kuchni po trzeci
nóż. Tym nożem,
już po utracie
przytomności przez
P. D., po jej duszeniu
przez oskarżonego,
ten ostatni zadawał
sobie rany w kuchni,
myśląc, że zabił
pokrzywdzoną. Taki
stan rzeczy wynika
nie tylko z zeznań
P. D., ale znajduje
potwierdzenie w
protokole oględzin
mieszkania.

Prawidłowo zarazem
Sąd Okręgowy
ustalił, że S. R.
zadawał
pokrzywdzonej ciosy
nożem, którego
ostrze się wygięło
i który leżał
przy łóżku. Błędnie
jednak w opisie
czynu, powtarzając
za aktem oskarżenia,
przyjął, że nóż ów
był o całkowitej

długości (...) cm.
W rzeczywistości,
jak wynika to z
protokołu oględzin
mieszkania, nóż miał
długość (...) cm,
a samo ostrze
(...) cm. Długość
(...) cm miał nóż
znaleziony w kuchni,
którym, po duszeniu
pokrzywdzonej,
oskarżony sam sobie
zadawał rany w
kuchni. To
uchybiecie
spowodowało
korektę opisu czynu,
ale w żaden sposób
nie wpłynęło na
merytoryczną ocenę
sprawy.

Wszystkie pozostałe
zarzuty obrońcy
oraz przytoczona w
apelacji
argumentacja nie
zasługiwały na
uwzględnienie,
ponieważ analiza
zgromadzonego
materiału
dowodowego
wskazuje na ich
oczywistą
niezasadność, a
wręcz oderwanie
od realiów sprawy.
Poza opisaną wyżej,
mało istotną omyłką
związaną z nożem,
należy podkreślić,
że Sąd I instancji
przeprowadził
bardzo wnikliwe
i wszechstronne
postępowanie
dowodowe, a ocenie
podał całokształt

zebranego materiału dowodowego, przy czym ocena ta jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Z pewnością nie wykracza poza ramy swobody, jaką dysponuje sąd i w żadnym razie nie nosi cech dowolności. W oparciu o tak zebrane i ocenione dowody, Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które potwierdzają sprawstwo S. R. w zakresie przypisanych mu czynów. Tak więc, wbrew sugestiom obrońcy, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., ani też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych.

Odnosząc się do poszczególnych kwestii podniesionych przez obrońcę, Sąd Apelacyjny zauważa, co następuje.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy trafnie ustalił, że w trakcie zdarzenia z dnia (...) r. oskarżonemu towarzyszył zamiar

zabicia P. D.. Tak bowiem należało ocenić sytuację, w której S. R. rzucił się na zbierającą się do wyjścia z mieszkania pokrzywdzoną, przygniótł ją do łóżka, powiedział, że najpierw zabije ją i potem siebie, a następnie zaczął zadawać jej ciosy nożem. Mimo próśb P. D., aby przestał ją ranić, nadal zadawał ciosy. Ciosy były zadawane m.in. w brzuch i pierś pokrzywdzonej. Co do siły ciosów, na co obrońca zwraca uwagę, to była ona taka, że ostrze noża się wygięło. Zapewne było to wynikiem tego, że trafił w „twardą” część ciała, np. kość, czy żebro. O determinacji oskarżonego świadczy to, że po wygięciu się ostrza noża, gdy pokrzywdzona poprosiła go, aby udali się do szpitala w celu opatrzenia ran, ten kategorycznie odmówił. Jeszcze raz powtórzył, że najpierw zabije ją, a później siebie. Poszedł do kuchni po kolejny nóż. P. D. zrozumiała wtedy, że jedynym sposobem na uratowanie życia

jest ucieczka z
mieszkania.

Skierowała się do
drzwi wyjściowych,
ale niestety S.
R. dostrzegł to i
zagroził jej drogę.
Chwycił ją oburącz
za szyję i zaczął
dusić. Czynił to
tak długo i mocno,
aż pokrzywdzona
straciła
przytomność.

Oskarżony był
przekonany, że zabił
P. D.. To ustalenie
Sądu Okręgowego
nie jest dowolne,
jak stara się to
przedstawić
obrońca. Właśnie to
mylne przekonanie
S. R. uratowało życie
pokrzywdzonej. Gdy
bowiem się ocknęła,
oskarżony nie
zorientował się i nie
zdołał zareagować,
gdy wyskoczyła
przez okno, gdzie
udzielili jej pomocy
przechodnie, tj. D. S.
i M. O.. Co istotne,
to przerażona, jak
ocenili świadkowie,
P. D. prosiła o
wezwanie policji.
Tak ustalony stan
faktyczny dawał w
pełni podstawy do
przyjęcia usiłowania
zabójstwa. Na taki
właśnie zamiar S. R.
wskazuje
zobrazowany
przebieg wydarzeń.
Dywagacje obrońcy
na temat tego,
czy zachowanie

oskarżonego było
rzeczywiście
wynikiem chęci
zrobienia krzywdy P.
D., czy też efektem
jego
ponadprzeciętnej
skłonności do
reagowania agresją,
są oderwane od
zasad prawidłowego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego.

Po drugie, oderwane
od realiów sprawy
są sugestie obrońcy,
że Sąd Okręgowy
nie dążył do
wyjaśnienia, jaki
wpływ na przebieg
wydarzeń z dnia
(...) r. miał stan
fizyczny i psychiczny
oskarżonego. Stan
ten był przedmiotem
oceny biegłych
psychiatrów i
psychologa, którzy
wydali opinię po
przeprowadzonej
obserwacji S. R..
Zarówno pisemna
opinia, jak i ustne
opinie są pełne,
jasne i nie zawierają
jakichkolwiek
sprzeczności. Nie
jest prawdą, że
biegli cokolwiek
pominęli, a co
mogłoby podważyć
rzetelność ich opinii.
Biegli uwzględnili
dotychczasowe
leczenie
oskarżonego, znali
też materiał
dowodowy zebrany

w sprawie. Nie naprowadzono zarazem jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby fachowość biegłych. To właśnie biegli zwrócili uwagę na to, że oskarżony wykazuje ponadprzeciętną skłonność do reagowania agresją, a przede wszystkim wykazuje nieumiejętność wytwarzania trwałych, opartych na głębokiej więzi emocjonalnej relacji z innymi. Posiada powierzchowne, egocentryczne, mało satysfakcjonujące relacje interpersonalne oraz ma osłabioną zdolność przeżywania uczuć wyższych, empatii i syntonii. Jest niedojrzały i pobłażliwy wobec siebie, skłonny do przerzucania winy na otoczenie i ma tendencje do racjonalizowania własnych postaw życiowych, brak poczucia odpowiedzialności, winy i wstydu. Niemniej, cechy te oraz uzależnienie mieszane (alkohol, narkotyki) nie ograniczały jego zdolności do

rozpoznanie
znaczenia czynów i
pokierowania swoim
postępowaniem.

Biegli uznali
również, że
oskarżony jest
zdolny do
intelektualnej
kontroli zachowania
i potrafi ocenić
szkodliwość
społeczną czynów,
które zostały mu
zarzucone oraz ich
skutki. Na przekór
temu co podniósł
obrońca w apelacji,
biegli odnieśli się
także do zażywania
przez niego leku C..
Uznali, że branie
tego leku, czy też
nie branie, nie miało
żadnego wpływu na
jego zachowanie.

Po trzecie, nie
jest prawdą, że
Sąd Okręgowy nie
dążył do wyjaśnienia
kwestii związanych
z siłą, z jaką
oskarżony zadawał
pokrzywdzonej ciosy
nożem. Do tego
problemu odniósł się
biegły J. O.. Był
on też przedmiotem
analizy w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. To, że
uderzenia nie
spowodowały dalej
idących obrażeń było
związane z tym, że
z jednej strony P.
D. miała na sobie
odzież i oskarżony

trafił m.in. w jej lewą pierś, a z drugiej strony nóż trafił na „twardą” część i ostrze się wygięło. S. R. udał się po kolejny nóż. Nie można też pomijać tego, że jeden z ciosów trafił w rękę pokrzywdzonej i rana mocno krwawiła. Bardzo istotne jest też to, że działania zmierzające do pozbawienia życia P. D. nie polegały tylko na zadawaniu jej ciosów nożem, ale też na duszeniu – i to po tym ostatnim sposobie działania oskarżony mylnie uznał, że swój cel osiągnął.

Po czwarte, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy bardzo szczegółowo poddał analizie zeznania P. D. zarówno te złożone w postępowaniu przygotowawczym, jak te, sprzeczne z nimi, złożone w postępowaniu sądowym. Ocena ta jest wręcz drobiazgowa, a przede wszystkim trafna. Zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tych samych argumentów w tym miejscu. Sąd

Apelacyjny w pełni się do nich odwołuje, czyniąc je własnymi. Podkreślić jednocześnie należy, że Sąd I instancji słusznie za przydatną i wiarygodną uznał opinię biegłej M. S.. Opinia tej biegłej, która uznała, że z punktu widzenia psychologicznego wiarygodne są zeznania pokrzywdzonej z postępowania przygotowawczego, a te złożone w postępowaniu sądowym na taką wiarygodność nie zasługują, jest prawidłowa i przekonująco umotywowana. Także Sąd Okręgowy przekonująco umotywował swoje stanowisko, co do przedmiotowej opinii. Prawdą jest, że opinia biegłej, wydana na etapie sądowym, nie była poprzedzona badaniem psychologicznym P. D., choć takie próby zostały podjęte. Na stronach 23 i 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśniono dlaczego odstąpiono od takiego badania, co obrońca całkowicie pominął. Trzeba zarazem

zaznaczyć, że
pierwsza opinia
biegłej była
poprzedzona
stosownym
badaniem, a ta
wydana w
postępowaniu
sądowym opierała
się tak na analizie
wypowiedzi P. D.,
jak i obserwacji
podczas składania
zeznań na rozprawie
w dniach (...) r.
i (...) r. Opinia
ta więc oparta
była na solidnych
podstawach i -
jak słusznie uznała
biegła i Sąd I
instancji - było
to wystarczające
do jej wydania.
Nadto, biegła miała
pełną wiedzę o
uzależnieniu
pokrzywdzonej od
alkoholu i
narkotyków oraz
o jej stanie
psychicznym, w tym
o hospitalizacjach,
jakie nastąpiły po
tym, jak oskarżony
usiłował ją pozbawić
życia. To, że nie
była specjalistą w
zakresie uzależnień
w żadnej mierze
nie podważało jej
kompetencji do
wyrażenia opinii na
temat
psychologicznej
oceny zeznań P. D..
Wywody obrońcy,
zmierające do
podważenia opinii
biegłej, są

nieprzekonujące i nie wytrzymują krytyki w zetknięciu z faktami, które zostały wykazane w niniejszej sprawie. W efekcie, Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej złożonym w postępowaniu przygotowawczym i odmówił tej wiary jej relacjom złożonym na rozprawie. Ta decyzja, jak już to podkreślono, została należycie umotywowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Po piąte, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku bardzo szczegółowo zostały też omówione i poddane ocenie wyjaśnienia S. R.. I w tym przypadku Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego i z uwagi na to, że nie zawiera ono żadnych luk w całości się do niego odwołuje, nie widząc podstaw do jego powtarzania w tym miejscu.

Po szóste, to czy rana palca u ręki oskarżonego powstała, gdy zadawał ciosy P. D., na co wskazywałyby

zasady
prawidłowego
rozumowanie, czy
też powstała na
skutek „szarpaniny”
pomiędzy nimi,
nie ma żadnego
znaczenia dla
merytorycznego
rozstrzygnięcia w
sprawie. Obrońca
twierdzi też, że
o braku zamiaru
zabójstwa świadczy
to, iż oskarżony
nie „dodusił” P.
D., gdy ta straciła
przytomność i nie
zadał jej wówczas
uderzenia nożem
oraz to, że nie
zaatakował jej gdy
uciekła na zewnątrz,
bo przecież udał się
niej. Jeżeli chodzi
o pierwszą sugestię,
to zawiera ona w
sobie założenie, iż
oskarżony wiedział,
że po duszeniu
P. D. żyje.
Tymczasem Sąd
Okręgowy słusznie
ustalił, iż S. R.
był przekonany, że
ją zabił. Dlatego
jej nie „dodusił”
i nie zadał już
ciosu nożem. Co do
drugiej sugestii, to
obrońca pomija to,
iż pokrzywdzona na
zewnątrz znajdowała
się pod opieką
wspomnianych
przechodniów,
którzy udzielili jej
pomocy i wezwali
policję. Warto
przypomnieć, że S.

R. upierał się, aby P. D. poszła z nimi do mieszkania, a nawet zaczął ją ciągnąć. Pokrzywdzona stanowczo jednak się nie zgodziła. Z kolei nie jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy to, czy oskarżony w momencie ucieczki pokrzywdzonej z mieszkania był przytomny, czy też ocknął się po tym fakcie. Niewątpliwie jest, że nie dostrzegł on tej ucieczki, a gdy się zorientował, że P. D. nie ma w mieszkaniu wyszedł jej szukać. Znalazł, ale w towarzystwie innych osób, które udzieliły jej pomocy.

Po siódme, w apelacji obrońca zacytował treść niektórych smsów przesłanych przez P. D. oskarżonemu. Zdaniem obrońcy, świadczy to o tym, że Sąd Okręgowy źle ocenił dowody i błędnie ustalił, iż pokrzywdzona na jego wiadomości nie reagowała, nie życzyła ich sobie, że budziły w niej stan zagrożenia i „prześladowania”. I tym razem twierdzenia obrońcy są oderwane od realiów sprawy. Z jednej strony

chodzi o to, że nie jest prawdą, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł tych smsów. Na stronie 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazano, iż w okresie od (...)lutego do (...)r. r. P. D. kilka razy zareagowała na nękające ją wiadomości S. R.. Były to jednak smsy, w których starała się przede wszystkim namówić go do leczenia się i uświadomić mu, że nie chce pozostawać z nim w związku, choć jej uczucia do niego jeszcze nie wygasły. Był to przejaw jej troski o niego. Taki też jest wydźwięk wiadomości, które cytuje obrońca w apelacji – np. „Zawsze Cię będę mieć w serduszku”, „Nie załamuj się”, „lepiej żebyśmy się nie widzieli”, „S.. Pójdziesz dobrowolnie leczyć się psychiatrycznie?”, „S., wybac mi, poddaje się, nie potrafię Ci pomóc. Kocham strasznie, ale nie umiałabym z Tobą żyć. Dbaj o siebie, znajdź pomoc. Lecz się proszę”, „nie mogę

z T. być, ale mogą być Twoim przyjacielem”. Z drugiej jednak strony chodzi o to, że wspomniane wiadomości były wyjątkiem, a rzecz idzie o wiadomości, jakie przesyłał w inkryminowanym okresie oskarżony P. D.. Szereg tych wiadomości zacytował Sąd Okręgowy na stronie 10 uzasadnienia zaskarżonego i nie ma potrzeby ich przytaczania w całości. Można jedynie zwrócić uwagę na następujące wiadomości:

„Zdychaj kurwo”,
„wiedz że Ciebie i Twoją O. spalę żywcem”, „Myślisz że się ode mnie uwolnisz? Zniszczę Ciebie i Twoje marne życie 666. Jestem szatanem. Wymorduję Was wszystkich”,
„Będziesz zdychać jak uśpiony kundel”,
„Zniszczę Ci życie”,
„Zajebie Cię i Twoich ziomków”,
„Zjem ich ścierwo”,
„Jutro przyjdę z ekipą”, „Roztopię Was kurwy w kwasie”, „Od dziś Twoje życie będzie koszmarem” itp.

Takie wiadomości S. R. wysyłał

pokrzywdzonej
kilkadziesiąt razy
dziennie i były
one przeplatane
próbami połączeń
telefonicznych –
nawet kilkadziesiąt
na godzinę, jak
wynikało z opinii
biegłego. Oskarżony
nie zważał na porę
dnia czy nocy. P. D.
bała się, czuła się
zagrożona, nękana
i prześladowana.
Obawiała się
spełnienia gróźb,
gdyż знаła S.
R., jako człowieka
porywczego i
skłonego do
agresji.

Niebagatelne
znaczenie miało
wcześniejsze
uwięzienie jej przez
oskarżonego w
piwnicy, które
obrońca bagatelizuje
w uzasadnieniu
apelacji, a przecież to
wydarzenie skłoniło
P. D. do szukania
pomocy u przyjaciół
i wyprowadzenia
się od S. R..
Nie sposób więc
podważyć trafności
ustaleń Sądu I
instancji w tym
zakresie, które dały
pełne podstawy do
skazania w/w z art.
190a § 1 k.k. i z
art. 190 § 1 k.k.
w zw. z art. 12
§ 1 k.k. Sprawstwa
oskarżonego
odnośnie tych
czynów nie podważa

to, że obawiał się on osób, które stawały w obronie pokrzywdzonej.

Trudno się też dziwić, że szukała ona pomocy, w szczególności chciała odzyskać swoje rzeczy pozostawione w mieszkaniu S. R.. W smsach P. D. zapewniała, że nie ma obawiać się zemsty ze strony jej znajomych. Ilość i treść wiadomości przesyłanych przez oskarżonego pokrzywdzonej świadczą o tym, że to on był agresywny i to on jej groził i nękał, także wykonując dziesiątki telefonów.

Reasumując, podniesione przez obrońcę zarzuty okazały się niezasadne. Trafne okazały się jedynie częściowo wywody dotyczące użytego do usiłowania zabójstwa noża.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I w miejsce zapisu „zadał jej cios nożem o długości całkowitej (...) cm” przyjął zapis „zadał jej cios

nożem o długości całkowitej(...)cm, w tym o długości ostrza (...)cm”. W pozostałym zakresie, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kara łączna nie rażą surowością.

Kształtując ich rozmiar Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść S. R.. Z jednej strony chodzi tu o błahy powód działania, motyw zbrodni (pokrzywdzona nie chciała z nim wyjechać), doznanie przez P. D. lekkiego uszczerbku na zdrowiu, brutalny i nieustępliwy sposób działania (użycie noża, duszenie), rodzaj naruszonego dobra (życie i wolność człowieka), rozmiar krzywd doznanych przez pokrzywdzoną przestępstwem usiłowania zabójstwa i

przestępstwami przeciwko wolności, atak na P. D. bez jakiegokolwiek prowokującego działania (odnośnie usiłowania zabójstwa), wyczerpanie jednym czynem znamion opisanych w dwóch przepisach (odnośnie usiłowania zabójstwa), usiłowanie zbrodni z zamiarem bezpośrednim, uprzednią karalność za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu przez sąd niemiecki i działanie w ramach czynu ciągłego (co do gróźb). Z drugiej zaś strony chodzi o niekaralność na terenie P., fakt, że działanie zakończyło się na usiłowaniu (co do czynu z pkt I wyroku), przeproszenie pokrzywdzonej na rozprawie, osiągnięcia w różnych sferach życia wynikające z dokumentów przedłożonych na rozprawie przez obrońcę, w tym z opinii prywatnych, w których S. R. określany jest, jako osoba uczynna i zaangażowana w pomoc innym.

Sąd Okręgowy szczegółowo również wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie okoliczności wziął po uwagę przy wymiarze kary łącznej. Zwrócił przede wszystkim uwagę na ścisły związek czasowy pomiędzy popełnionymi przestępstwami i to, że godziły one w różne dobra chronione prawem (życie i wolność człowieka).

Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że Sąd Okręgowy każdej z okoliczności uwzględnionej na etapie orzekania kar nadał odpowiednią rangę i wagę. Dlatego też kary jednostkowe, jak i kara łączna są odpowiednie do stopnia zawinienia S. R. oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynów, jakich się dopuścił, a także zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Uwzględniają też potrzeby w zakresie

kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Kierując się
właściwościami i
warunkami
osobistymi
oskarżonego oraz
interese
pokrzywdzonej, w
szczególności
zapewnieniem jej
dalszego życia bez
obaw o własne
bezpieczeństwo, Sąd
Okręgowy słusznie
orzekł wobec S.
R. środek karny
w postaci zakazu
zbliżania się do
P. D. na odległość
mniejszą niż
(...)metrów oraz
zakaz
jakiegokolwiek
kontaktowania się z
nią na okres (...)lat.
Takie
rozstrzygnięcie
znajduje też swoje
oparcie w opinii
biegłej psycholog.

Opinie biegłych,
wskazujące na
uzależnienie
mieszane S. R. i
zaburzenia
osobowości, jakimi
jest dotknięty,
uzasadniały
orzeczenie wobec
niego, na podstawie
art. 62 k.k.,
terapeutycznego
systemu
wykonywania
orzeczonej kary

<p>łącznie pozbawienia wolności.</p> <p>Niezbędne też było zaliczenie na poczet wymierzonej oskarżonemu kary łącznie pozbawienia wolności okresu jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie (art. 63 § 1 k.k.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie S. R. za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k. i wymierzenie mu za to kary pozbawienia wolności w wysokości odpowiadającej okresowi tymczasowego aresztowania, - uniewinnienie oskarżonego od pozostałych czynów, - ewentualne uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.		
Wnioski nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ niezasadne okazały się zarzuty zawarte w apelacji, które miały je uzasadniać. Stanowisko Sądu Apelacyjnego w tym względzie zostało zaprezentowane wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano zaskarżony wyrok		

<p>w mocy co do winy, sprawstwa, kar jednostkowych, kary łącznej, orzeczonych środków karnych i orzeczonego wobec oskarżonego terapeutycznego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności, jak też co do zaliczenia na poczet kary okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przedstawione przy omówieniu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I w miejsce zapisu „zadał jej cios nożem o długości całkowitej</p>	

(...) cm” przyjął zapis „zadał jej cios nożem o długości całkowitej (...) cm, w tym o długości ostrza (...) cm			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody zmiany zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przedstawione przy omówieniu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

Punkt 3 wyroku	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję. S. R. nie posiada bowiem dochodów i musi odbyć długoterminową karę pozbawienia wolności.	
7. PODPIS		
P. M. H. K.G. N.		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za wszystkie zarzucone mu przestępstwa	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana